

„Aki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli.”

A varázskavics

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis ház, abban lakott Emma a nővéreivel és az édesapjukkal. Emma volt a legkisebb, legszorgalmasabb, legerényesebb lány a testvérek közül.

Egyik nap a lányok apja elutazott, és indulás előtt megkérdezte a lányait, hogy mit hozzon nekik az útról. A legidősebb egy legyezőt és ékszereket, a középső egy új ruhát, Emma egy szál virágot kért az apjától.

Teltek s múltak a hetek, de a lányok apja nem tért haza. A lányok magukra maradtak, nem volt többé segítségük. Nem tudták, hogy mit tegyenek, ezért a legidősebb úgy döntött, hogy elindul szerencsét próbálni.

El is indult. Ment, mendegélt, egy sűrű erdőn át vezetett az útja. Találkozott egy rőzsét cipelő öregasszonnyal. Így szólt az öregasszonyhoz:

- Hol vagyok, néni? Merre juthatok ki az erdőből?

- Ez az út a városba vezet - mondta az öregasszony.

A lány azt gondolta, hogy a városban biztos talál munkát és pénzt kereshet, ezért azt mondta az öregasszonynak:

- Épp oda tartok.
- Tarts velem, mert én is arra megyek! - válaszolt az asszony.

Együtt mentek tovább, de az

öregasszony nem bírta már a rőzsét cipelni, és megkérte a lányt, hogy segítsen neki. Ám a lány nem segített, hanem otthagya az öregasszonyt. Estére járt már az idő, mikor a lány feleszmélt, hogy letért az útról és eltévedt. Eközben a két fiatalabb lány csak várta, várta a nővérüket, de az nem tért haza. A középső lány úgy határozott, hogy megkeresi a nővérét, ezért ő is útnak indult.

Ő is találkozott a rőzsét cipelő öregasszonnyal. Amikor az öregasszony elfáradt, akkor átvette a rőzseköteget és vitte, amíg meg nem álltak pihenni. Az öregasszony a segítségért cserébe adott a lánynak egy kavicsot. A lány kevésnek érezte a fizetséget a sok küszködésért, ezért eldobta az ajándékot. Az öregasszony magára hagyta. A lányra ráesteledett, letért az útról és eltévedt az erdőben.

Emma, a legkisebb lány aggódott nővéreiért, ezért a keresésükre indult. Ahogy a nővérei, ő is találkozott a rőzsét cipelő öregasszonnyal. Ő is segített neki, és megkapta a kavicsot. Folytatták útjukat, amíg egy útelágazáshoz nem értek. Elbúcsúztak, és az öregasszony az egyik irányba ment, Emma pedig a másikba. Beesteledett, és Emma eltévedt. Leült egy fa alá elkeseredetten, és elővette a kavicsot.

Forgatta, nézegette, és az egyszer csak el kezdett csillogni. Egy térképet mutatott, ami elvezette Emmát egy kis házhoz.

A házikó elhanyagolt volt, látszott, hogy nem lakik benne senki. Sajnálta a ház körüli virágokat, ezért kigyomlálta a gázot és megöntözte őket. Benn, a házban egy kutya volt, a földön éhesen heverészett. Emma kitararított, a kutyának enni adott, és alvóhelyet csinált mindkettőjüknek. Amikor beesteledett, vacsorát főzött, majd nyugovóra tért.

Másnap reggel egy kastélyban ébredt, és egy herceg várta, hogy felkeljen. A herceg elmesélte, hogy ő volt az a kutya, akin tegnap segített. Azt is elmondta, hogy elátkozták. Az átkot csak egy önzetlen, jó szívű ember segítsége törhette meg.

Eközben Emma nővérei megtalálták egymást. Az öregasszony, aki az elátkozott herceg korábbi nevelőnője volt, a kastélyhoz vezette őket. Emma elmesélte a hercegnek a történetüket.

A herceg megkerestette a lányok édesapját. Emma és a herceg nagy lakodalmat csaptak, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

